

Milá Viktorko a Sašo,

moc vás zdravím. Píšu proto, abych se s vámi podělila o některé skutečnosti z mého života. Neberte to ode mne jako striktní radu, stejně se rozhodnete sami, jak budete chtít žít.

Od vašeho tatínka víte, že se jeho rodiče rozvedli. Jeho maminka (vaše babička) se znovu vdala a tatínek (váš dědeček) se znovu oženil a to se mnou.

Jelikož se v divadle rušila živá muzika a děda přišel o práci, přijal nabídku od kamaráda, učít v Roudnici nad Labem ve vojenské hudební škole. Dostal hned byt a tak jsme se stěhovali do Roudnice. Do Brna, kde jste bydleli, to bylo sice daleko, ale i přesto jsme se s vámi viděli dost často. Jezdívají jsme do Zbonka k vaší prababičce, kde to bylo moc fajn.

Když byl Váš táta ještě kluk naučil se jezdit na kole. Se svou sestrou, tedy s vaší tetou Jitkou, dělali různé vylomeniny. Odřených kolen bylo dost, ale byla vždy pohoda a legrace. Občas taky vyvedl taťka nějakou tu lumpárnu, ale to by přece nebyl kluk.

Asi po deseti letech jsme se z Roudnice stěhovali do Zbonka. Prababička potřebovala pomoc v domácnosti. Váš děda byl fajn člověk. Měl rád pivo, ostatně jako každý chlap. Na tom by nebylo nic zlého, kdyby jej občas neproložil Vodka. A ani nevím, kdy nastal ten zlom, kdy si tělo už řeklo dost, on zkolaboval a já mu volala záchranku. Druhý den ho odvezli do nemocnice. Skončil na jednotce intenzivní péče, neboť měl delirium tremens. V práci mu nařídili léčbu v protialkoholní léčebně v Brně.

Já tam za ním pravidelně jezdila. Platila jsem půjčky, o kterých jsem zprvu neměla ani zdání. Chtěla jsem mu být oporou. Po třech měsících léčení byl konečně doma a byl to zase bezva chlap. Bohužel jen krátkou dobu. Nakonec ho s práce propustili. Nedal si říci a chodil do práce opilý. Našel si jinou práci, ale tam chodil nepravidelně. Byl opět propuštěn a bylo to opět díky alkoholu. Pak jsem se dozvěděla, že dlužíme 250 tisíc korun. Jiné řešení nebylo, než rozvod.

Prodali jsme barák ve Zbonku, zaplatili dluhy a já se odstěhovala do Čech. Dědeček zůstal bydlet u své mámy (vaší prababičky) v Brně. Byly jsme spolu 18 let. 16 let bylo fajn, 2 roky hrůza. Skončil tak, že ho našli v Brně u zastávky mrtvého. Dostával totiž alkoholické epileptické záchvaty.

Není to sice veselé vyprávění, ale do života poučení určitě. Byl to nápor na mé nervy. Odesla jsem to depresi. Ale pomohl mi psychiatr a lidi kolem mne. Váš taťka a teta Jitka vždy stáli při mě. A doposud máme spolu pěkný vztah.

Viktorko a Sašo,

občas vás někdo podrazí, zklame láska nebo se dostanete na dno z nějakého jiného důvodu. Možná.....

Nikdy to nevzdávejte. Vždy existuje nějaké řešení, jak z toho ven. Vím o čem mluvím.....

Dnes žiji v domově důchodců v Litoměřicích a plním si své sny.

Lítám ve vrtulníku, setkávám se se zajímavými lidmi a studuji Akademii III. věku v ZUŠ Litoměřice.

Vzpomínám na hezké chvíle s dědou, taťkou a tetou Jitkou.

Přeji Vám, ať vás v životě potkává jen to dobré.

S pozdravem a s úsměvem nikdy nic nepokazíte.

Ahoj vaše babička Eva Jančová

